

На първата страница :

Трѣбва да разкажа нѣкому необикновеното, което ме разиграва всѣки день, всѣки часъ, всѣки мигъ. То ме убива. Трѣбва да предупредя нѣкого. Или — не. Азъ никога не мога да бѣда така откровенъ. По-добре да почна дневникъ. Така, може би, по-малко ще се изложи. И най-сетне, ако наистина се оправдаятъ моитѣ предчувствия и съмнения, смъртъта ми ще бѣде най-силното, което ще убеди, че не съмъ фантазиралъ. Така странно е всичко.

Но, предварително единъ предговоръ. После за днешното и за другия. Той дойде нѣколко дни преди смъртъта на Рабъ. А когато Светославъ почина, той се помъчи да го замѣсти.

Но това — по-късно.

Въ началото бѣхме само азъ и приятеля. Той бѣше мой съученикъ и другарь отъ университета. Това не е важно. Друго има.

По това време азъ обичахъ да мечтая и да пиша разни работи. Рабъ ме крепѣше : „въ тебе има даръ“. Но азъ бѣхъ още дете. Не по възраст. По изживявания. Пишехъ най-често приказки за нѣкакви пеперуди (обикновено бѣли), които, жадуващи за свѣтлина, умирали подъ слънцето. По-късно дойде мжжътъ.

Следъ баща ми се помина и майка ми. Останахъ самъ въ свѣта. Безъ покривъ, безъ пари, и самъ. Свѣтлата пѣтека, по която безгрижно тичахъ, изеднажъ изви къмъ черна и страшна бездна. Азъ се изправихъ на нейния край и почувствахъ въ себе си мжжа, който решава, който се колебае,